Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Men søker først Guds rike og hans retfærdighet, saa skulle og alle disse ting tillegges eder. (Matt. 6, 33).

NR. 1 | 1. JANUAR 1925 | 4 AARG.

NYTAARSHILSEN.

Til alle «Morgenstjernens» læsere og medarbeidere takker vi for det aar der er gaat til hvile og for den støtte og opmuntring vi har faat fra flere hold — særlig fra apostel John A. Widtsoe — og ønsker hermed, at et nyt godt aar maa bli tildelt alle, saavel inden den norske misjon med sine misjonærer som til samtlige medlemmer av kirken i det hele, og at Guds rike velsignelse maa være utgydt i rikt maal over det store og herlige siste dages verk, som vi alle ønsker at arbeide for.

Med dette nummer indtræder saaledes «Morgenstjernen» i sit 4. aar og haaber vi at interessen for bladet vil bli sterkere, saa at den i økonomisk henseende kan ha bedre dage i vente. Redaksjonen har gjort alt for at indholdet skulle være saa lærerikt og interessant som muligt, likesom Joseph Smiths historie i barneavdelingen har været en meget god læsning for saavel barn som voksne. — Ved at studere indholdsfortegnelsen i forrige nummer vil man finde, at stofmængden har været mere varierende end i de tidligere aar, idet vi har forsøkt at utarbeide korte artikler, og som følge derav har stoffet blit mere alsidigere.

Under barneavdelingen begynder vi i dette nummer med en meget interessant artikelrække omhandlende Kristi liv, som vi haaber vil bli læst med interesse og som enhver kan høste lærdom og kundskap av, likesom vi anmoder enhver i de forskjellige grener at indsende korte artikler eller dikte

der kan være passende for «Morgenstjernen», saa indholdet kan bli saa aandsvekslende som muligt. — Vi haaber ogsaa at abonnenternes antal vil være i stigende i det kommende aar, saa at «Morgenstjernen» virkelig kan bli en budbærer for sandhetens sak, og med dette haab begynder vi igjen vort oplysningsarbeide til fremme av det siste store dages verk. *Redaksjonen.*

PRÆSIDENT HEBER J GRANTS TALE.

HOLDT I TABERNAKLET DEN 3. OKTOBER 1924.

Jeg glæder mig over igjen at ha en anledning til at møtes med de Hellige i den halvaarlige hovedkonferanse. Det er et inspirerende syn, at se dette store tabernakel aldeles overfyldt, saa at mange maa staa i dette vort første møte. — Talerne idag og igjennem konferansen vil bli broadcastet saa at ca. en million mennesker vil bli istand til at høre alt som vil bli talt, saafremt de vil lytte efter det. Radio er en av de mest vidunderlige opfindelser man kjender; at vor stemme kan føres tusener av mil synes at række utover vor fatteevne. — Jeg glæder mig likeledes over den merkværdige og vidunderlige utbredelse av evangeliet i vore dager. Lidt over et aar før kirken var organiseret var en kort aabenbaring git gjennem profeten Joseph til hans Fader, og lyder saaledes:

«Se, et underfuldt verk er ved at komme frem blandt menneskenes barn. Derfor ser til, o I, der indgaa i Guds tjeneste, at I tjene ham av eders ganske hjerte, sjæl, sind og styrke, at I kunne staa ulastelige for Gud paa den yderste dag. Dersom I derfor begjærer at tjene Gud, da ere I kaldt til arbeidet. Ti ser, marken er allerede hvit til høsten, og ser, den der utstrækker seglen med hele sin styrke, han samler et forraad, saa at han ikke omkommer, men sikrer sin sjæls salighet. Og med tro, haab, barmhjertighet og kjærlighet og øiet henvendt alene paa Guds ære, er han skikket til arbeidet. Ihukommer tro, dyd, kundskap, maateholdenhet, taalmodighet, Gudsfrygt, gavmildhet, ydmyghet og flittighet. Beder, saa skal eder gives, banker,

saa skal der oplades for eder. Amen.» (Paktens Bok 4. kap.).

Om der er en ting jeg mere end noget andet ønsker at indprente i de helliges hjerter er det dette, at vi burde tjene Gud av al vor magt, sjæl og styrke, saa at vi kunne holde skridt med hans verks fremskridt her paa jorden. Denne meget store forsamling her idag viser mere end noget andet om Jesu Kristi kirkes tilvekst. Naar jeg gjenkalder i min erindring de aabenbaringer som var git til profeten Joseph Smith før kirken var organiseret og som fortæller om kirkens utvikling og fremgang her paa jorden, saa er dette et av de mange vidnesbyrd jeg har angaaende guddommeligheten av dette verk, i hvilket I og jeg er engageret.

Jeg tror at de Hellige vil være interessert i at erholde lidt kjendskap til de fremskridt som har været gjort paa forskjellig maate i kirken siden vi sist var forsamlet her. Faa uker efter siste april-konferanse faldt det i min lod at reise til østen, hvor jeg holdt møte i Denver i West-Staternes misjon; i Kansas City, Independence og i St. Louis av Central-Staternes misjon og besøkte senere Omaha i West-Staternes misjon. Jeg hadde anledning til at tale i alle disse steder, foruten at jeg holdt instruksjonsmøter med ældsterne. Jeg fandt overalt at misjonspræsidenterne saavelsom misjonærerne var i besiddelse av en pliktopfyldelsens aand og jeg glædet mig storlig ved at besøke dem. Jeg kom i forbindelse med endel indflydelsesrike mænd, av hvilke nogle overværede vor gudstjeneste. Efter dennes slutning var der flere av dem som uttalte sin fornøielse ved at ha hørt visse ting vedrørende vor tro, som var nyt for dem. Den største majoritet av menneskene lægger ikke merke til de Siste Dages Helliges budskap, men har istedetfor opmerksomheten henvendt paa alt det daarlige der publiseres om os. Der er idag mange intelligente og tænkende mænd, som har studert os og lagt merke til den vidunderlige fremgang Guds verk gjør her paa jorden og som begynder at tænke over, at der maa være noget godt i det, samtidig som de lægger merke til hvilken klasse av folk der er forbundet med det.

I Kansas City hadde jeg fornøielsen av at være deltager

HISTORIAN'S OFFICE LIBRARY
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

i et golfspil. Samtidig fik jeg at vite, at endel av den grund paa hvilken vi spillet oprindelig stod i kirkens biskops navn. Tillike blev jeg bekjendt med, at en stor del av Kansas City er bygget paa grund, som en gang tilhørte de Siste Dages Hellige. Eiendomsretten til meget av den grund er aldrig blit overlevert og den eneste ret folket idag har til en del av denne store by er, at de har tat grunden i besiddelse. Naar man følger papirerne tilbake vil man finde, at eiendomsretten var oprindelig i mormon-kirkens biskops navn. Vi mindes alle med taknemlighet general Doniphan for hans mandige og modige forsvar av profeten Joseph, hvorved han sparte dennes liv. Endel av vor eiendom i denne del av landet, ca. et tusen acres land, om jeg husker ret, overgaves til Doniphan som betaling for hans tjenester. Værdien av jorden paa den tid var ikke stor; men jeg er sikker paa, at det land som den gang blev overgit til general Doniphan har idag en værdi av over ti millioner dollars.

Efter mit besøk i West- og Central-Staternes misjon i juni maaned, reiste jeg øst paa og besøkte Nord-Staternes misjon, samt Kanada og Øst-Staternes misjon. Jeg hadde for første gang anledning til at besøke Montreal i Kanada og at overvære et møte i Rotarian-klub i Torento. I alle misjonerne som jeg har besøkt siden siste konferanse fandt jeg at alt var i fremadskridende.

Siden vor siste konferanse har præsident Anthony W. Ivins og ældste Richard R. Lyman sammen med sine familier besøkt Hawaii-øerne. Arbeidet der gaar fremad. Vore sukkerplantager der er for nærværende i en mere tilfredsstillende stilling end de har været i mange aar.

Nye kapeller er blit opførte i flere av vore misjoner. En tomt i en av hovedgaterne i Washington D. C. er blit kjøpt og det er hensikten paa denne at opføre en kirkebygning som ikke vil staa tilbake for denne bys smukke kirker og som vil bli en ære for de Siste Dages Hellige. Vi haaber at faa en bygning reist der, som vil bli av like saa stor kredit til os i Washington, som vor egen kontorbygning er til os her. Den vil naturligvis ikke bli saa kostbar, men den vil bli en værdig bygning for Kristi kirke.

Brorer James E. Talmage er blit utnævnt til at præsidere over den europæiske misjon, i hvilken ældste David O. McKay har præsidert i to aar. Før han var kaldt til denne stilling foretok han tillikemed ældste Hugh J. Cannon en reise paa et aar jorden rundt og besøkte paa denne tur næsten alle kirkens misjoner i hele verden. Derfor forekom det os rimelig at tillate ham efter to aars forløp at reise hjem, istedetfor at forbli tre aar, som er almindelig skik for brødre, som er sendt til England. Til Danmark og Norge har vi sendt betydelige beløp til at anvende som restbetaling paa de møtehuse som var kjøpte aar tilbake. Vi har kjøpt et stort fint møtehus i Rotterdam, og paa Hawaii-øerne er der i Honolulu opført et ualmindeligt fint møtehus. Vi har sikret os et langt leiemaal av akerdyrkningsland for Tongan misjon, hvilket vi ikke har været istand til at kjøpe og faa eiendomsret til.

Der er i misjonerne i de siste seks maaneder døpt 3,156, som er meget over gjennemsnitsantallet som blev døpt gjennem hele aaret 1923.

To nye Stave er blit organisert siden vor siste konferanse, nemlig Grant Stav, tat fra Granite Stav og Minidoka Stav, som utgjør endel av Blaine Stav.

Tolv nye wards er organiseret i samme tidsrum.

Et stort antal nye møtehuse er blit opført i Zion. Jeg tror, at der for nærværende tid er flere bygninger under opførelse i de forskjellige Zions Stave, end der har været i mange aar.

Vi har ordret et monument opført paa Martin Harris grav i Clarkston, Utah.

Der gjøres forberedelser til et nyt hjem for Lamaniterne, der bor nær Cedar City for at de kan bli mere komfortable stillet.

De forskjellige underorganisationer indenfor kirken er for nærværende i tiltagende overalt i kirken, og der har været avholdt gode konvensjoner.

De Hellige har opført et stort antal seminarbygninger indenfor kirkens omraade. (Forts).

DEN STORE BETYDNING AV KRISTI MIRAKLER I KANA OG GADARA.

AV MORTEN A. C. NICOLAYSEN, SALT LAKE CITY.

Mange folk, ulærde og lærde, later haant om de undergjerninger der er berettet om i Bibelen. Det er heller ikke saa sjeldent at man hører medlemmer av kirken uttale, at flere av disse mirakler maa være misforstaaelser eller at optegnelserne maa være unøiaktige, fordi saadanne begivenheter staar i motsætning til den gjængse erfaring, og efter alt at dømme brytes naturens love.

Saakaldte brudd av denne beskaffenhet paa naturlovene behøver aldeles ikke at være noget brudd, da det simpelthen kan være en høiere og ukjendt lov, som træder istedetfor den kjendte. Det er saaledes en lov, at vand vil rinde nedad en høi, men vand i fast eller frossen tilstand vil slet ikke rinde, og vand i form av damp vil hæve sig istedetfor at falde. Hvad man tidligere ville ha kaldt et mirakel, er nu en dagligdags erfaring, saasom paavirkningerne av radium, X-straalerne, traadløs telegrafi og alle elektricitetens vidundere.

En ting er imidlertid vist, at ingen, noksaa tilsynelatende logiske tankebygninger av denne verdens vise, kan bortforklare de historiske kjendsgjerninger. Vi har faat bibliotekerne fyldt med megen bibelkritik, men like saa lærde historikere har med megen omhyggelighet analysert det historiske grundlag for evangelisternes underbare beretninger i Det nye testamente og kommet til den bevisførlige slutning, at de er absolut troværdige baade fra fysiske og moralske muligheters grunde og at motiverne for miraklernes utførelse likeledes er forenlig med en personlig Guds høieste moralske karakter.

Gjennem Jesus Kristus har Gud talt sit største og endelige ord i historien. Han staar som den personlige repræsentant for Gud paa jorden; det er derfor ogsaa i sin orden at forvente noget overordentligt i hans handlinger, selv om *ikke alt* kan forklares fra de indre verdslige kjendsgjerninger, som vi pleier at regne med. De fleste av de berettede mirakler ved Jesus har dog sine sidestykker i vor

egen tid, selv om det maa sies, at fænomenerne er vidunderlige, fordi han selv i sin personlighet og gjerning var undtagelsesvis vidunderlig. Jesus selv lægger megen vekt paa, at de undere som utførtes ved hans person, var bevis paa hans guddommelige sendelse, hvorfor han bl. a. sier i Johannes evangelium: «De gjerninger, som Faderen har git mig at fuldbyrde, selv de gjerninger som jeg gjør, vidner om mig, at Faderen har utsendt mig.» — «Hvis jeg ikke gjør min Faders gjerninger, saa tro mig ikke. Men hvis jeg gjør dem, saa tror gjerningerne, om I end ikke tro mig, for at I maa faa at vite og erkjende, at Faderen er i mig og jeg i Faderen. Hadde jeg ikke gjort de gjerninger iblandt dem, som ingen anden har gjort, saa hadde de ikke synd; men nu har de set dem og dog hatet baade mig og min Fader.» (5, 10. og 15. kap.). Det er ogsaa umuligt at separere disse undere fra Jesu lærergjerning og forløsningsverk; de er saa nøie forbundne, at de i stor utstrækning avhænger av hinanden.

Det er blit bemerket fra et naturvidenskabeligt synspunkt, at Jesu første mirakel ved forvandlingen av vand til vin er umulig, og allikevel findes fra et naturligt synspunkt den samme ting sted hver dag i naturens proces ved modningen av vindruens frukt under solens livgivende straaler, kun med den forskjel, at det har tat længere tid. En fremragende velstudert mand uttalte til mig personlig, at dette mirakel kunne ikke være sandt, ti der var ikke noget værdigt motiv derfor og heller ikke med hensyn til begivenheten i Gadarenernes bygd, hvor svinene druknet. Disse er blandt de lærde de to mest omdebatterte og betvilede kraftgjerninger, hvorfor jeg har tat anledning til at belyse deres rette betydning.

Der er mange av Jesu Kristi Kirkes medlemmer, der kan bære et sandfærdig vidnesbyrd om mirakuløse helbredelser og tilskikkelser i vor egen tid, efterat det samme guddommelige prestedømme, som Jesus Kristus besad, eller autoriteten til at handle i hans navn, er blit gjengit til vor telestiale virkekreds ved hjælp av hans ydmyge og trofaste tjener, profeten Joseph Smith. Efterat Helligaanden og kraften tilhørende dette retfærdige prestedømme og Kristi

oprindelige lærdomme er kommet til os, er det blit lettere for os at gjennemskue mysticismen i miraklerne, som er utført ved prestedømmets administrationer. Profeten Joseph sier: «Prestedømmets rettigheter er *uadskillelig forbundet med himlens kræfter,* og himlens kræfter kan ikke kontrolleres eller brukes *uten ifølge retfærdighetens principer.*» I denne uttalelse møter vi analogisk en av de fremragende uttalelser av Frelseren like kort før bryllupsfesten i Kana: «Sandelig sier jeg eder, I skal se himlen aapen. og Guds engle fare op og ned over menneskesønnen». Jesus var sig denne forbindelse fuldt bevist; han hadde jo allerede mottat deres besøk og tjenester efter fristelsen i ørkenen, og det er ikke for os at si, hvor megen himmelsk oplysning der laa i dette besøk. Profeten Joseph Smith hadde ogsaa mottat megen guddommelig undervisning ved himmelske væseners besøk og tjeneste. Vor Fader i himlen virker i midten av store intelligente personligheter; de kjender alle de fysiske og kemiske love vi selv har opdaget, og de kjender endnu flere utenfor vor jordiske domæne. Det ville være let for dem at være Frelseren behjælpelig under bryllupsfesten ved forvandlingen av vand til vin. La os derpaa betrakte den moralske motivering.

Jesus var like kommet hjem til Galilæa fra Jordans banker med sine nye disciple. Nathanael, som kort før hadde sluttet sig til mesteren under utbruddet: «Rabbi, du er Guds Søn, du er Israels Konge», var sikkert den, som hadde indbudt til bryllup i sit hjem. En saadan festlighet varte som regel en uke eller mere med besøk av venner og bekjendte under troskyldige adspredelser. Den ugjærte vin man drak var likesom den, man mange steder i Sydeuropa drikker som vand, god for tørsten og legemet, men *uten* berusende indflydelse. I ukens løp var vinen sluppet op, og der var rimeligvis ikke mere i nabolaget. Jesu moder, en av de fornemste gjester, sier til sønnen: «De har ingen vin». Hun har visst hvilke mæktige aandelige kræfter fra himlen der stod til sønnens raadighet og kontrol, og at han, om han ville, kunne være istand til at frembringe dem paa stedet, men han svarer noget undvikende, hvilket bedre oversat end den gjængse tekst i god norsk

dagligdags tale ville lyde som saa: «Mor, vi kan ikke indblande os i det, min time er endnu ikke kommet til at erklære mig selv offentlig.» Hun har allikevel overtalt ham, ti like efter sier hun til tjenerne, at de skal gjøre som han sier til dem.

Et motiv er altsaa her til at fortsætte den uskyldige bryllupsglæde blandt gjesterne, hvortil den ublandede vin ifølge østerlandsk skik var et uundværligt middel, og et andet motiv var at aabenbare sin himmelske herlighet ved et vidunderligt mirakel, saa at hans disciple ikke længere skulle ha nogen tvil om, at han var den sande Messias, forventet av Israel, ti der sies betegnende, at «hans disciple trodde paa ham».

Forvandlingen angik 6 vandkar med vand, hvert indeholdende 60 potter. Vinen blev av kjøgemesteren erklært for at være særdeles god. Vintræets *frukt* og *ren* vin, som her er den eneste frukt, som av Herren blir *specielt* nævnt ved navn i vore dages aabenbarede visdomsord, at «være godt for mennesket». Den besidder altsaa særlige velgjørende elementer. Det gamle Israel forstod det, ti vinfrukten er bestandig gjenstand for billedlig tale i Bibelen. At hvile under sit eget vin- og fikentræ er et forbillede paa huslig lyksalighet og fred, mens det opsætsige Israel er sammenlignet med ville og tomme vindruer, en fordærvet plante av en fremmed vin. (1. Kong. 4 : 25, Salm. 128, Micah 4, Es. 5, Jerem. 2, Hos. 10).

I lyset av senere sindbilledlige ord fra Jesus om vinstokkens frukt, har vi ret til at dra paa inspirasjonens aand, med hensyn til nogen av de tanker hvormed hin bryllupsuke inspirerte Messias. Den begavede biskop Rørdam, oversætteren av Det nye testamente, har fremsat en anskuelse som forekommer mig at være træffende, og som fra vort standpunkt kan indflettes i det allerede nævnte første og andet motiv. Han sier: «Her har vi ei alene et vidnesbyrd om, at han vil hellige ekteskapet og den menneskelige høitidsglæde, men han gir dermed tillike sine disciple et «tegn» paa, at deres samliv med ham fra nu av skal være som ved et bryllup (se Joh. evang. 3 : 29—36), vel ogsaa et tegn paa den fuldkomne bryllupsglæde, som han vil gi

sin menighet ved «lammets bryllup» i herlighetsriket, naar han vil «drikke den nye vin» med dem, den beste vin tilsist (se Matt. 26 : 29, se ogsaa vor kirkes Paktens Bok: 27. kap.).

Uttalelserne av Jesus i Johannes evangelium 15. kap. og Matt. 9. kap. 15—17 formoder et tredje motiv, som forekommer mig at være det vektigste og mest ophøiende i overensstemmelse med hans Messias-gjerning. Vi maa erindre, at i Kristus Jesus kom Gud personlig iblandt os paa jorden, holdende nøklerne til naturen, døden og aandeverdenen (Joh. aabenb. 1 : 18). Han var sig selv dette bevist. Han kom for at opfylde eller fuldbyrde Mose lov og ordinanser, som pekte mot hans jordiske komme for at utgyde sit blod for menneskeslektens helliggjørelse og himmelske opstandelse, paa betingelse av sand omvendelse, ifølge hans ord og en vedvarende trofasthet i at holde hans befalinger. Det var en av hans store formaal i hans misjon i aandens kraft at bibringe folket retfærdiggjørelsens nye aand og utelate ældsternes gamle tradisjoner under Mose lov. Der ligger derfor en talende symbolsk betydning i, da han nu har besluttet sig til at erklære sig selv offentlig, at han befaler, at vandkarrene, fremsatte efter jødernes renselsesskik eller tegn paa renhet (Mark. 7. kap.), skal fyldes med rent vand, — og hvilket mirakel! Da de igjen øser, er det forvandlet, det gamle er forbigangent, og det nye liv med hensyn til det gamle paktens folk ville bli paabegyndt og fuldbragt i hans egen guddommelige personlighet med dets tilsvarende nye frukter — den nye vin i nye kar.

Ved en senere leilighet da Jesus mødte den samaritanske kvinde, hitkaldte han derimot «vandet» som et sindbillede paa liv og lyksalighet, fordi alle ting har sin lignelse og er i tilværelsen til at bære vidnesbyrd om Kristus, den evige Gud. Samaritanerne — en gren av hedningerne fra Babylon — kjendte ikke den sande Gud, som det var tilfældet med Israel. Sindbilledet blir da ogsaa tydelig. Der er paa jorden 3 vidnesbyrd om Kristus, nemlig vandet, blodet og aanden, og de 3 gaar ut paa et, som apostelen Johannes skriver. Ved vandet (daaben) holder vi befalingerne til

omvendelse. (I befalingerne til Moses er ogsaa vandet som sindbillede). Ved virksomt at utføre befalingerne i livet i Kristi Aand eller Helligaanden er vi retfærdiggjort, og ved utgydelsen av Kristi blod (sindbilledlig derpaa er forvandlingen av vand til vindruens rene blodrøde saft) er vi forløst fra faldet ved Adam og paa foranførte betingelser helliggjort til udødelighetens herlighet. (Se ogsaa Moses bok, 6. kap.: «Den kostelige perle»). (Sluttes).

TILBEDELSE.

AV RAGNVALD BERG, STAVANGER.

I menneskenaturens skjulte dyp hvor den ubesmittede Gudsbilledets dragende rytme endnu er ubrutt og anelsen om en foruttilværelse uophørlig vælder frem i evangeliets evige selvfornyende Guddomskraft, hvori der forespeiler os evige drømmelyse minder om barnlig uskyld og hellighet og om guddommelig makt, visdom, kjærlighet, skjønhet og skaberevne, er længselen efter den evige fred og det umiddelbare samvær med Gud nedlagt.

Fra det øieblik da tid og rum fremstod som et produkt av den evige skabers virksomhet og livgivende princip i sit univers og den fysiske tilværelse svøpte forglemmelsens tunge og klamme kappe over aandens funksjoner i sin frie barnetilstand, har mennesket været en søken, der lidt efter lidt er gledet ut fra Gudsbilledets store lys og i et selvforvoldt mørke gjennem kampe og gjenvordigheter atter har maattet tilkjæmpe sig lys.

Men menneskeaandens guddommelige oprindelse har aldrig kunnet dølge sig. Tilværelsens tunge alvor har øvet sin egen mystiske makt over den tænkende søker og bragt ham til at anta tilstedeværelsen av en ophøiet stedsevarende mæktig intelligens, et væsen ophøiet over al menneskelighet, et væsen der hadde makt til at forbande eller velsigne, alt efter sine barns handlemaate.

Frykten for følgerne av deres onde handlinger og attraa efter belønning for deres gode, sammen med erkjendelsen

av sin egen uduelighet til at tilfredsstille den store faders retfærdige fordringer til dem, bragte den samlede menneskehet til tanken om tilbedelse og til at trygle i barnlig tillid, eller av frykt.

Den store utviklingens love førte det selvraadige barn, der i skapelsens morgengry var begyndt at staa paa egne ben og i sin ufuldkommenhet gled bort fra lyset og blev omsluttet av mørket, — dette barn førtes ind paa guddomstankens store idé og i denne idé gjenkjendte det sig selv vistnok i dunkle omrids og vaklende begreper, men dog nok til at Guds dragende og fornyende verk kunne fortsætte. Og trin for trin steg bevistheten om Faderens kjærlige omhu frem for den i blinde famlende menneskehet, frem for det ved faldet sløvede aandelige blik.

Det blev nødvendig at der i handlingernes verden kom istand en direkte forbindelse mellem mennesket og den evige Gud. Hans kjærlighet forbød ham at la sine barn være uvidende om sin vilje, han kjendte dem alle med sine forskjellige begjær og attraa, han saa at de alle tilbad, men at deres tilbedelse i mange tilfælder gjaldt skabningen, istedetfor skaberen, han saa ogsaa at i ethvert tilfælde var tilbedelse en frukt av Gudsbilledets uutslukkelige funke i den søkende menneskesjæls inderste dyp.

Da lot han røster lyde fra det skjulte og sine egne ord uttale gjennem dødelige læber — udødelig for at utgaa gjennem de ædleste skud paa menneskehetens omfattende stamtræ, bestemt for at opfattes av det lyttende øre og anammes av det opriktige hjerte og opfyldes av den ærlige vilje.

Mennesket lyttet til skjønheten og harmonien i den aandelige og guddommelige lov og det evangelium den forjettet, og det forstod sin egen aandsenhet og inderlige forhold til selve lovens, budets og forjettelsens ophav, og det lærte at tilbe den ophøiede skaber — Faderen fra evighet.

Men dunkle, skumle skyggebølger væltet ustanselig ut fra de mørke regioner, og lys og mørke mødtes i denne handlingernes verden. Skyggerne fordunklet det velgjørende evige lys og bragte mørke, tvil og forvildelse ind over den søkende skare; der opstod splittelse og strid og i sin

søken vendte skaren sig hit og dit, uten at se lyset, og i mørket tilbad den idéer og bud av menneskelig oprindelse.

Men Faderens langmodighet var større end de mørke skyggers vrimlende mangfoldighet, ti han lot lyset skinne i mørket, uten at mørket ante det, for at enhver som vendte sig til lyset, kunne faa leve og dø i lyset.

Da blev det inderligste og mest ophøiede av al tilbedelse en bøn om mere lys og en taksigelse og lovprisning til ham, som lot lyset skinne midt i mørket.

Men deres længsel efter trøst og husvalelse, der hadde søkt av et opriktig hjerte, uten at være bundet av tradisjonens hemmende gjøglerspil var tilfredsstillet, og i livets aftenskumring lød for aandens aapnede øre den bløte melodi av stille hviskende vinde, som aandet dæmpede ekkosange ind i sjælen, fra den underskjønne fortid, og i sitrende toner lar fortid og nutid bølge sammen og tone ut i en levende længsel efter evig guddommelig virkelighet.

DEN NORSKE MISJON.

Trondhjems gren.

Dødsfald. Søster Elfrida A. Kristiansen Pettersen døde paa Trondhjems sykehus den 28. november 1924. Hun var født den 27. oktober 1902 i Trondhjem og blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke den 1. mai 1920 av ældste Eyolf Larsen.

Søster Kathy Irene Johansen døde paa Trondhjems sykehus den 4. december 1924. Hun var født den 30. mars 1904 og blev indlemmet i kirken den 9. februar 1921 av ældste Nils Hagen.

Rolig og alvorlig sympati er ofte en kjærkommen og betydningsfuld lindring for den bedrøvede. En vis mand sa til en sorgbetynget: «Jeg kommer ikke for at trøste dig; det kan Gud alene gjøre, men jeg kommer for at si dig hvor dypt og inderlig jeg føler for dig i din sorg.»

Tyron Edwards.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

Indledning.

Mine kjære smaa venner.

Jeg har skrevet denne lille bok i saa enkelt sprog som mulig i den hensikt, at du maa lære Ham at kjende som sa: «La de smaa barn komme til mig og forhindre dem ikke, ti Guds rike hører saadanne til». Jesus er din ven. Han er din Frelser og Forløser. Han elsker dig med en kjærlighet der er langt større end din fars og mors kjærlighet. Han gjorde det for dig, som ingen anden har gjort eller nogensinde ville gjøre. Han gav sit liv i den hensikt at du maa bli frelst fra synd og saaledes kan komme tilbake til Guds nærhet og «for evig bo hos Ham i himlene». Og saaledes som Jesus Kristus elsket dig, saaledes maa du elske ham og vie dit liv i hans tjeneste. At denne lille bok maa hjælpe dig til dette, er mit alvorlige ønske og bøn.

Forfatteren.

1. *Adam og Eva.*

Bibelen fortæller os, at i begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden. Han skabte solen, maanen, stjernerne, jorden, havet, fjeldene og elver og bækker, trær og blomster, dyr, fugler og fisk. Sist av alt skabte han Adam, den første mand og hans hustru Eva.

Adam og Eva levet i en vakker have som var kaldet «Edens have». Alle slags blomster og frukt vokste i denne have. Gud sa til Adam og Eva, at de «frit kunne spise frukten av alle trær i haven, undtagen frukten av «Kundskapens træ». Han sa, at dersom de spiste av denne frukt, skulle de visselig dø.

En dag mens Adam gik omkring i haven kom Satan hen

til ham. Han holdt i haanden noget frukt av Kundskapens træ og sa til Adam: «Her er litt frukt av dette træ, det er god frukt, spis lidt av den!» — Men Adam erindret den befaling Gud hadde gitt ham og ville ikke spise av frukten.

Da gik Satan til Eva. Han viste hende frukten og fortalte hende at den var god, og hun spiste lidt av den. Efterpaa gav hun noget av frukten til Adam og han spiste ogsaa derav. Adam og Eva brøt Herrens befaling og ved at gjøre dette, bragte de synd og død ind i verden, og paa grund av dette blev de drevet ut av Edens have.

Adam og Eva bad til Gud at han maatte tilgi dem. Gud sa til dem, at han ville tilgi dem deres synd og at han hadde beskikket en frelser for dem. Hans egen søn skulle komme til jorden og dø for dem, og for alle folk som skulle bo paa jorden.

Gud befalte Adam at bygge et alter av sten og at slakte et lam og ofre det paa alteret. Adam gjorde som Gud befalte ham. Paa denne maate lærte Gud sine barn om sin egen søns store offer. (Forts.).

CLARAS JUL.

Lille Clara Brun bodde med sin mor i et litet hus i nærheten av byen Kaysville. Hun pleiet at faa nogen faa presenter ellers om aarene, men iaar ventet hun ikke at faa nogen, da hendes far var død og de var næsten uten penger. Hun ønsket saa gjerne at gi sin veninde Mildred en present ogsaa. Hendes mor hadde fortalt hende, at den rette juleaand kun kom til de som elsket at gi og ikke de som mere elsket at faa gaver. — To dager til og saa ville julen være der, og hun begyndte at bli saa bedrøvet og bange, ti hun hadde bare 50 øre og hun visste, at hun ikke kunne faa noget pent for de pengene.

En dag da Clara kom fra en av naboerne fandt hun en pung, hvori laa 20 kroner, samt et kort med navnet: fru Anna Henriksen, samt hendes adresse. Clara tænkte ved

sig selv: «Nu kan jeg kjøpe en fin present til Mildred.» Da hørte hun en stille stemme som sa: «Tror du Mildred vil ha en present som er kjøpt for penger, der tilhører en anden?»

Hun gik da til den adresse der stod paa kortet. Da hun kom til døren og ringte paa, kom en pike og lukket op, og hun spurgte da efter fru Henriksen. Fruen spurgte hvad hun ønsket, og Clara viste hende pungen og pengene. Fruen spurgte da hvor hun hadde fundet den og hvorfor hun kom til hende og ikke beholdt den selv. Clara fortalte at hendes mor hadde lært hende at hun aldrig skulle beholde noget der ikke tilhørte hende. Da tok fru Henriksen op en fem-kroneseddel og sa, at den skulle hun ha for sin ærlighet. Clara løp da hjem for at vise sin mor den og fortælle hvad som var hændt.

Det næste hun gjorde var at gaa til en forretning og kjøpe present til Mildred. Da det var gjort, gav hun resten av pengene til sin mor og tænkte slet ikke paa sig selv.

Da julemorgen kom stod Clara tidlig op og klædte hurtig paa sig og gik ut i kjøkkenet. Der fik hun se en ny kjelke, vanter og en strømpe fyldt av sukkertøi og nøtter og en stor æske. Hun aapnet den og deri laa en nydelig dukke med gule lokker. Hun læste paa julekortet: Til den lille uegenkjærlige pike, fra Mildred».

Taarene randt nedover hendes kinder da moren kom ind. «Mamma, hvem har sendt kjelken og de andre ting?» sa hun og graat.

«Det er vistnok fra fru Henriksen,» sa moren og rakte hende et julekort, hvorpaa var skrevet: «Det er bedre at være ærlig og uegenkjærlig, end at erholde al verdens rigdom.»

15 aar. *La von Robins i «Juv. Instr.»*

INDHOLD: Nytaarshilsen. — Præsident Heber J. Grants tale. — Den store betydning av Kristi mirakler i Kana og Gadara. — Tilbedelse. — Den norske misjon. — Barnas avdeling. — Claras jul.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri. Oslo.